

ת"פ 17101/02/15 - מדינת ישראל נגד דוד איגל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17101-02-15 מדינת ישראל נ' איגל(אחר/נוסף)

לפני
בעניין: כבוד השופט הבכיר מרדכי כדורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד איגל (אחר/נוסף)

הנאשם

גזר דין

רקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של התפרעות, לפי סעיף 152 לחוק העונשין תשל"ז-1977, וניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 1)274, 2)274, 3)274 (ו- 25 לחוק האמור.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 4/2/2015 השתתף הנאשם בהתפרעות של מאות חרדים בבית שמש. במהלך ההתפרעות המתפרעים חסמו את הכביש, הציתו פחי אשפה ודרדורו אותם לעבר הכביש. כמה מן המתפרעים יידו אבנים, בקבוקים, סלעים וקרשים לעבר כוחות משטרה וכלי רכב שהיו במקום.

במהלך ההתפרעות יידה הנאשם אבן לעבר קצין משטרה ומכת"ז שהיה במרחק קצר ממנו, נמלט ונתפס לאחר מרדף קצר.

טיעונים לעונש:

המאשימה טוענת כי מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר, בתוספת קנס משמעותי ומרתיע ומאסר על תנאי. המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש מאסר המצוי בחלק הנמוך ביותר של המתחם, לנוכח עברו הנקי וגילו הצעיר.

לטענת המאשימה, הענישה הנהוגה למעשה העבירה שביצע הנאשם הינה מאסר בפועל ממש, מאחורי סורג בריח, ואין עילה לסטות מכך לקולה.

המאשימה הוסיפה וטענה כי אין לבטל את הרשעת הנאשם לנוכח חומרת העבירה שביצע, ובהיעדר הוכחה לקיומו של נזק קונקרטי.

ההגנה מצידה מבקשת לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בלבד.

בטיעוניו לא הקל הסנגור ראש בחומרת מעשיו של הנאשם. עם זאת הדגיש כי מדובר בידיו של אבן אחת בלבד, אותה תכונן הנאשם ליידות לעבר מכת"ז, כאשר קצין המשטרה עמד בין הנאשם לבין המכת"ז ולא נפגע מהאבן.

הסנגור הפנה לגילו הצעיר של הנאשם, עברו הפלילי הנקי וקבלת אחריות על ידו.

עוד טען הסנגור כי הנאשם משתתף בגידול שני ילדיו ומפרנס את משפחתו. לכן, עונש מאסר יפגע באופן חמור בתא המשפחתי ובפרנסת המשפחה.

הסנגור טען עוד כי רף הענישה עומד על חודש מאסר בעבודות שירות לכל היותר.

הנאשם פנה לבית המשפט והביע חרטה, צער רב ובושה על מעשיו. לדבריו, סביבתו הקרובה, משפחתו, קהילתו ורבו מתנגדים למעשה שעשה וגערו בו בשל כך.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן פירט בתסקירו את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, קשיים עמם התמודד בהצלחה לנוכח מעברים במקומות מגורים ושינוי באורחות החיים ובתפיסה הדתית של המשפחה.

שירות המבחן עמד על כך שהנאשם צעיר כבן 21, נשוי ואב לשניים. עברו הפלילי של הנאשם נקי, הוא לוקח אחריות על מעשיו ומתבייש בהם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם רגיש, אין בבסיסו קווים אלימים או תוקפניים ומעורבותו בעבירות חריגה להתנהלותו בדרך כלל. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית, חמה ומתפקדת, ובאווירה המחנכת לגבולות ואיפוק. להליכים המשפטיים יש אפקט הרתעתי משמעותי עבורו, והסיכון לכך שהוא ישוב ויבצע עבירות הינו נמוך בלבד. עוד התרשם שירות המבחן כי להרשעת הנאשם תהיה השפעה על דימויו העצמי ותפיסתו העצמית כאדם חיובי.

לנוכח כל האמור המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בלבד.

דין והכרעה:

כפי שנקבע לא אחת, הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, רשאי בית המשפט להימנע מהרשעה (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** 21/8/1985). בהלכה הפסוקה נקבע כי ניתן להימנע מהרשעתו של נאשם בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר באותו מקרה מסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337, 342).

כפי שיפורט להלן, הנאשם אינו ממלא אחר איזה מהתנאים הנ"ל.

ראשית, לא הוכח כי הרשעתו של הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו. בהלכה הפסוקה נקבע כי יש להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו. הובהר כי אין די באפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** 1/1/2013), ואף לא בהוכחה כי לנאשם יגרם נזק במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** 10/11/2014). החשש שהעלה שירות המבחן, בנוגע להשפעה על דימויו העצמי של הנאשם ותפיסתו העצמית כאדם חיובי, אינו אלא חשש כללי בלבד, שאינו מלמד על פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.

שנית, במעשה של ידיו אבנים גלומה סכנה ממשית לגוף ולרכוש. מדובר בתופעה נרחבת, המסכנת את הסדר הציבורי ואת שלום הציבור והכוללת היבטים של מרי. משכך, לפחות בעת הזו, יש להרתיע מפניה את היחיד ואת הרבים (השוו: עפ"ג (י-ם) 21668-07-14, כפי שצוטט בסעיף 7 לפסה"ד בעפ"ג (י-ם) 31477-08-14 **מדינת ישראל נ' עבאסי** 28/12/2014). ביטול הרשעתו של הנאשם אינו עולה בקנה אחד עם שיקול ההרתעה הנדרשת בעת הזו, ואינו תואם את מטרות הענישה. לפיכך, אין מנוס מלהותיר על כנה את הרשעתו של הנאשם.

ברגיל, העונש ההולם למעשה של ידיו אבן לעבר כוחות הביטחון כולל מאסר בפועל, שלא בדרך של עבודות שירות. אולם, כפי שכבר נפסק:

"... לא ניתן, לטעמי, לקבוע אפרוירית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו..."
(רע"פ 4088/13 **הדרי נ' מדינת ישראל** 11/6/2013)

גם כאשר מדובר בידויי אבנים נדרש בית המשפט לבחון את מעשה העבירה לגופו, לבדוק את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הספציפית ומידת הפגיעה בו, בהתחשב בנסיבות המיוחדות והמאפיינים של הנתונים העובדתיים שבגינם הורשע הנאשם (עפ"ג (י-ם) 48515-02-14 **קאווס נ' מדינת ישראל** 22/6/2014, פסקאות 59 - 70 לפסק הדין).

מעשה התפרעות פוגע בסדר הציבורי ומצר את רגליו של הציבור מלעשות שימוש בשטח הציבורי בו מתבצעת ההתפרעות.

תקיפתו של שוטר הממלא את תפקידו פוגעת לא רק בשלומן, בבריאותו ובזכויותיו של השוטר ככל אדם הזכאי לשמירה על זכויות אלה, אלא פוגעת גם בשלטון החוק, ביכולתו של השוטר למלא את תפקידו ולהילחם בפשיעה.

הנאשם, אשר השתתף בהתפרעות ביחד עם מאות אחרים ויידה אבן לעבר קצין משטרה ומכת"ז שלצדו עמד, פגע פגיעה שאינה מבוטלת בערכים המוגנים הנ"ל.

אולם, בהתפרעות לא השתתפו רעולי פנים, לא ידו במהלכה בקבוקי תבערה, היא לא התקיימה בעיתוי בעל משמעות מיוחדת, לא במקום רגיש או יוצא דופן באופן העלול להבעיר את הזירה עצמה ואף מקומות אחרים, איש מהשוטרים לא נפגע, הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר ולא בעבירה מושלמת (ראו עפ"ג (י-ם) 48515-02-14 הנ"ל בפסקה 61, עפ"ג (י-ם) 3148-02-16 **מדינת ישראל נ' רמזי געבה** 24/2/2016, ע"פ (י-ם) 46457-01-16 **מדינת ישראל נ' אבו חדיר** 18/2/2016). כמו כן, הנאשם יידה אבן אחת. לנוכח עובדות כתב האישום, כפי שתוקנו בהסכמה במסגרת הסדר הטיעון, אין לשלול את טענת הנאשם כי התכוון לכך שהאבן תפגע במכת"ז, ולא בקצין המשטרה. משכך, מדובר בפגיעה חמורה פחות, באופן יחסי, בערכים החברתיים המוגנים.

עובדות כתב האישום אינן מלמדות כי הנאשם תכנן מראש את מעשיו. מהתסקיר עולה בבירור כי הוא פעל באופן ספונטני, על רקע הנסיבות שפירטה קצינת המבחן, בין היתר בנוגע לכניסת הנאשם בגיל צעיר למשימות חיים בוגרות.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה פורט לעיל. האבן לא פגעה בקצין המשטרה או במכת"ז, ומשכך הנזקים שנגרמו בפועל אינם כוללים נזקי גוף או רכוש.

בהתחשב באמור לעיל ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 7/10 **דהאמשה נ' מדינת ישראל** 4/5/2010, רע"פ 5370/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** 9/6/2015, עפ"ג (י-ם) 31477-08-14 הנ"ל, ת.פ. (שלום י-ם) 11068-11-11 **מדינת ישראל נ' דנה** 28/12/2014), נראה לי כי מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

לנוכח עמדת המאשימה כי העונש המתאים לנאשם מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם אין צורך להרחיב בעניין זה. אציין, בקצרה, כי זהו אכן העונש המתאים, לנוכח הפגיעה שתגרם לנאשם ולמשפחתו כתוצאה מהרשעתו והעונש שיוטל עליו, הודאתו, נטילת אחריות על ידו, גילו הצעיר, עברו הפלילי הנקי, הבושה והחרטה **הכנים** שהביע, התגובה השלילית למעשיו שקיבל מכל סביבתו הקרובה, ימי מעצרו והתקופה הממושכת בה היה נתון בתנאים מגבילים.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך 6 חודשים, בניכוי ימי מעצרו, לפי רישומי שב"ס. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 22/5/2016 עד לשעה 9:00, במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות שירות, רמלה.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

3. מאסר למשך חודשיים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירה של התפרעות.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ו, 18 אפריל 2016.